

[Knud Kristensen.]

Hvad angaar Hjælp til Enkebørn, vil jeg dog gerne fremsætte en kritisk Bemærkning. Det drejer sig om den Bestemmelse, der gaar ud paa, at Hjælpen normalt skal ydes, indtil Barnet er 18 Aar, og at denne Hjælp kun i særlige Tilfælde, naar visse Betingelser indtræffer, kan bortfalde før. Jeg er bange for, saaledes som Mentaliteten er, at det skal kunne bidrage til, at Folk, som har Børn over 14 Aar, der godt kunde tjene lidt, kunde fristes til nu, da de kan faa Hjælp fra det offentlige, naar Børnene ikke tjener noget, ikke at være saa ivrige efter at faa disse Børn i Arbejde, hvorved de kan hjælpe til til deres egen Forsørgelse og Underhold. Dette Punkt har vi fra vor Side været noget betænkelige ved at gaa med til, men Lovforslaget er jo, som sagt, Udtryk for en Overenskomst, og man har derfor ikke kunnet faa alt, hvad man har ønsket og ment vilde være rigtigt. Det er jo ogsaa kun en enkelt Bestemmelse, som aldeles ikke karakteriserer Lovnen. Det, der karakteriserer den, er de mange andre Bestemmelser, som jeg allerede har nævnt, og som betyder en Begrænsning af det frie Skøn i Forhold til de nuværende Bestemmelser.

Endelig vil jeg gerne knytte nogle Bemærkninger til Udgifternes Fordeling. Staten skal nu overtage flere af de Udgifter, Forsørgelsen medfører, og det finder jeg rigtigt, for saa vidt som det drejer sig om Udgifter, paa hvis Størrelse de enkelte Kommunalbestyrelser ikke har nogen Indflydelse. Det medfører en mere rimelig Fordeling af Udgifterne, end hvis den enkelte Kommune skal bære Hovedparten. Saaledes som Udgifterne falder efter den nugældende Lovgivning, kan det blive mere tilfældigt og uretfærdigt, end naar de lignes paa samtlige Landets Indbyggere i Forhold til deres Evne til at betale. Bestemmelsen om, at Opholdskommunens Bidrag skal forhøjes fra en Fjerdedel til en Trediedel, anser jeg ogsaa for en Forbedring, idet det vil understrege den bevilgende Myndigheds Ansvar med Hensyn til Udgiftsforhøjelsen. Hovedregelen i de gamle Forsørgelseslove var, at de skulde betale en Fjerdedel, selv om der var nogle Undtagelser herfra, men nu bliver Hovedregelen, at det skal være en Trediedel. Jeg anser det, som sagt, for en

Forbedring, og det vil ogsaa medføre, at Kommunerne tager nøjere i Betragtning, hvilke Foranstaltninger de kan bringe til Anvendelse.

Derimod maa jeg sige, at den foreslaaede Fordelingsregel for Udgifterne, altsaa det, man kalder den mellemkommunale Refusion — disse Refusionsbeløb skal jo fordeles paa et saakaldt Refusionsforbund, som bestaar af samtlige Landets Kommuner —, finder jeg ikke fuldt tilfredsstillende. Udgifterne skal fordeles med en Trediedel efter Folketal, en Trediedel efter Indtægt og en Trediedel efter Ejendomsværdier. Hvad angaar Fordelingen efter Indtægt finder jeg den rimelig, ja, jeg vilde endda mene, at man her godt kunde have valgt en større Brøkdæl. Mere betænkelig er jeg ved, at man lægger en saa stor Part som en Trediedel paa Ejendomsværdierne og en Trediedel paa Folketallet, idet jeg ikke mener, at man heri kan finde det rigtige Udtryk for Befolkningens Skatteevne. Hvad nu angaar Ejendomsværdierne, som nu skal bære en Trediedel af Udgifterne, er det jo godt nok, at der i en Kommune er store Ejendomsværdier, men man kan dog ikke betale hverken med Ejendomsskyld eller med Grundskyld, til syvende og sidst er det de Indtægter, Kommunens Beboere har, som de skal betale med, og derfor kan det meget vel, selv om de har store Ejendomsværdier, men kun en ringe Skatteevne, betyde, at denne Del kan tynde meget haardere i en Kommune end i en anden. Men jeg indrømmer jo, at man ligner nu og vel ogsaa i Fremtiden skal ligne paa Ejendomsværdierne. Dette vil jo faktisk i Kommuner, hvor der foreligger store Ejendomsværdier, have den Betydning, at selv om der kommer forholdsvis store Beløb ind til Kommunen, vil Promillen ikke stige saa stærkt, da altsaa ogsaa Ejendomsværdierne er store.

Men endnu mere betænkelig, end jeg er ved Bestemmelserne om Ejendomsværdierne, er jeg ved Bestemmelserne om Folketallet. Det er jo aldeles ikke noget Udtryk for stor Skatteevne, at der er mange Folk i en Kommune. Jeg er bange for, at naar nu disse Udgifter lægges over paa Kommunerne i Forhold til deres Folketal med et saa stort Beløb som her foreslaaet, vil det vise sig at være en uretfærdig Beskatning. Det vil saaledes i mange Tilfælde